

OBČASNÍK FARNOSTÍ KYSELOVICE CHROPYNĚ BŘEST

CHROPYŇSKÉ HODY 2022

MILÍ FARNÍCI,

končí letní prázdniny a doba dovolených. Proběhl farní „příměstský“ tábor. Jak? Na to, že se o tom něco dočtete, se můžete těšit snad v příštím čísle Farníčku (protože termín uzávěrky časopisu byl stanoven před začátkem tábora).

Začíná nový školní rok. Těším se opět na setkání s dětmi v náboženství (a věřím, že naše katechetky se těší také).

Dětem přeji, aby náboženství navštěvovaly rády a vždy si z hodin něco pěkného odnesly.

Letos navíc v polovině září zahájíme přípravu na biřmování, které se uskuteční, dá-li Pán, příští rok na podzim. V tomto čísle Farníčku naleznete, kromě jiného, též bližší informace o plánované přípravě.

O. Stanislav Trčka

BIŘMOVÁNÍ

Od září letošního roku začne příprava na biřmování. Samotné biřmování se bude konat asi na podzim roku 2023. Přihlášku (i s bližšími informacemi) si můžete vyžádat u mne (např. v sakristii, na faře...).

**Termín přihlášení:
do konce září 2022.**

Přihlásit se může každý věřící katolík, který už dosáhl nebo letos dosáhne alespoň 14 let, a ještě nebyl biřmován (pokud ještě nebyl u I. sv. přijímání, přistoupí k němu v rámci přípravy na biřmování). Horní hranice věku neexistuje. I člověk středního či staršího věku, pokud ještě biřmován nebyl, by se měl k této záležitosti postavit zodpovědně. V případě lidí, kteří mají mnoho povinností v zaměstnání a rodině, je možno se domluvit na individuálním způsobu přípravy. Množství povinností ať není důvodem pro odložení či odmítnutí biřmování, to by jistě nebyl správný přístup!

Biřmování je svátost křesťanské zralosti a zodpovědnosti, věřící přijímá od Boha pomoc a posilu podle víry skutečně žít, vydávat o ní svědectví a bránit ji. Biřmování je třeba i k tomu, aby člověk mohl být kmotrem. Pokud snad někdo plnil funkci kmotra u křtu, aniž by byl biřmován, šlo o výjimku a je třeba biřmování doplnit alespoň dodatečně. Pokud ještě nemáte rozhodnuto např. kdo bude kmotrem či koho si zvolíte za biřmovacího patrona, nevadí, lze doplnit i v průběhu přípravy.

**Jak bude příprava probíhat?
Co se od biřmovanců vyžaduje?**

SETKÁNÍ

Začnou od poloviny září; zpravidla v pátek v Břestě a v sobotu v Chropyni (střídavě jeden týden tam, druhý tam), společně pro všechny; většinou navazuje na večerní mši sv. (začátek 17:30; účast na ní je velmi doporučena).

Účast na setkáních povinná, neúčast je třeba omluvit (s výjimkou těch, kdo si pro množství povinností domluví se mnou individuální způsob přípravy, ti jsou na společná setkání zváni, nejsou však pro ně povinná).

Některá setkání budou katecheze, přednášky (předání obsahu křesťanské víry, morálky), s možností dotazů, jiná budou zaměřena modlitebně (adorace, růženec, křížová cesta...), případně obojí bude zkombinováno.

Přehled termínů přípravy na biřmování si lze spolu s dalšími informacemi vyžádat u mne.

PÍSMO SVATÉ

Přečíst si alespoň jedno z evangelií, pokud možno i celý Nový Zákon. Další literatura: především katechismus, např. Katolický katechismus od kard. Tomáška nebo Youcat nebo jiný katolický katechismus.

DUCHOVNÍ OBNOVA

Součástí přípravy bývá také účast na duchovní obnově, např. v Rajnochovicích (vhodné zvláště pro mládež); kdo se zúčastní (nedávno zúčastnil) jiné duchovní obnovy (alespoň víkendové), lze uznat.

ZAPOJENÍ DO ŽIVOTA FARNOSTI A CÍRKVE

Věřící se má zapojit aktivně do života farnosti a celé církve nejen účastí na bohoslužbách (což by měla být samozřejmost minimálně

každou neděli), ale také přiložit ruku k dílu, např. při farních brigádách, úklidu a údržbě kostela, fary, organizaci farních akcí (tábory, posezení...), účast na misijních, evangelizačních akcích (Antiochia apod.) ...

KMOTR(A)

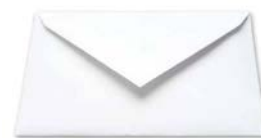
Musí být věřící katolík, sám biřmovaný, snažící se podle víry žít. Nemá to být nikdo z rodičů (prarodiče se nedoporučují, ale možné to je, není-li nikdo jiný vhodný). Nemusí být příbuzný (příbuzným se však stává). Nemusí (ale může) to být křestní kmotr. Lze doplnit i v průběhu přípravy.

BIŘMOVACÍ JMÉNO

Vybírá se podle některého svatého či blahoslaveného, který se stává vzorem pro svého svěřence a zvláštním přímluvcem v nebi.

O svém patronovi je dobré vědět, proč právě jej (ji) jsem si vybral(a), čím mě zaujal(a), dozvědět se více o jeho (jejím) životě, o jeho (její) cestě k Bohu.

DOPIS (ARCI)BISKUPOVI

V závěrečné fázi přípravy každý napíše osobní dopis (arci)biskupovi, který bude biřmování udělovat. V podstatě jde o žádost o udělení svátosti biřmování. Psát originál, nestahovat z internetu, biskupové dopisy skutečně čtou a poznají, co kdo opsal nebo stáhl z internetu!

Co by mělo být v dopise: Popsat svůj vztah k Bohu, prožívání víry, zamyšlení nad tím, co jsem od přípravy očekával(a), co mi dala (nebo v čem zklamala, nenaplnila očekávání), zda jsem udělal(a) nějaký duchovní pokrok (častější, pravidelnější, intenzivnější modlitba, účast na bohoslužbách, zapojení do života farnosti...), koho jsem zvolil(a) za patrona a proč, jak bych se chtěl(a) zapojit do života církve...

Nejdůležitější ze všeho je samozřejmě růst ve vztahu k Bohu, stále více ho milovat, toužit ho poznávat, prohlubovat a upevňovat svou víru.

O. Stanislav Trčka

OPRAVY

CHROPYNĚ

Jak jste se mohli dozvědět v předchozím čísle Farníčku, je třeba opravit střechu kostela sv. Jiljí (především jde o krytinu, ale i další prvky na střeše) a poté i jeho fasádu. Zatím se nacházíme ve fázi příprav. Projekt na opravu kostela zpracovává Ing. Vít Kolmačka.

KYSELOVICE

Varhany v kostele sv. Andělů strážných

Ke kostelu patří zpravidla i varhany, nejlépe píšťalové. V kyselovickém kostele takové varhany máme. Je to královský nástroj, určený k posvátnému účelu, doprovázet liturgii k oslavě Boží. Svým vznešeným, majestátním zvukem se k tomu hodí.

Varhany však nejsou levnou záležitostí, a to jak z hlediska jejich pořízení, tak i z hlediska následné údržby a oprav. Aby varhany mohly i nadále sloužit svému účelu, je třeba do nich investovat.

Od jejich pořízení v roce 1906 proběhlo celkem 7 oprav varhan (1920, 1928, 1952, 1961, 1976, 2003). Poslední z nich letos. Dvě opravy provedl varhanář pan Jaroslav Stavinoha z Valašské Bystřice. Letošní oprava spočívala v demontáži a vyčištění všech píšťal a mnoha dalších součástí složitého mechanismu, jejich zkontrolování, vyčištění...

Ventilátor, který vhání vzduch do měchů, byl přesunut blíže k varhaní skříni, což je technicky lepší řešení. Poté, co opravené a vyčištěné píšťaly a další součásti byly opět poskládány na své místo, byl nástroj samozřejmě naladěn. Oprava stála cca 230.000 Kč.

Po větší opravě varhan bývá zvykem je znovu posvětit. K tomu došlo při večerní mši sv. 18. června. Po mši sv. následoval krátký koncert v podání pana Jana Gottwalda, organologa Arcidiecéze olomoucké (organolog je odborník přes varhany, který dohlíží na jejich opravy v celé naší arcidiecézi).

Kéž opravené varhany slouží k větší cti a slávě Boží!

MUSÍME TO OPRAVIT

Římskokatolická farnost Břest

768 23 Břest 18

IČO: 46 998 250

pořádá

dlouhodobou sbírku na opravy kostela

Plánované výdaje

2023 – 2. etapa oprava střechy a omítek věže
kostela 10.000.000,- Kč

2025 – 3. etapa oprava omítek lodi kostela
5.000.000,- Kč

2027 – obnova vnitřního interiéru a výmalba
1.000.000,- Kč

Č.ú. 220 800 261 / 0300

Děkujeme za podporu

KYSELOVICE

Věž

kyselovického kostela

Kromě opravy varhan jsme letos přistoupili i k nátěru střechy věže kostela, a to jak hlavní věže, tak i malé věžičky (zvané sanktusník). Hlavní věž má výšku 37 metrů.

Celou střechu kostela není třeba natírat, protože je z hliníku, pouze střecha na obou věžích je z pozinkovaného plechu, proto je třeba čas od času potřeba nátěr obnovit, případně provést další potřebné opravy.

To letos uskutečnil pan Pavel Dvořák. Práce zahrnovala obnovu nátěru obou věží včetně horních koulí, čištění rýn, zprůchodnění pěti ucpaných svodů, instalaci nových hrotů proti usedání holubů, kontrolu a následnou opravu netěsností věže. Část prací byla provedena z plošiny jeřábu, část za pomoci horolezecké výstroje. Celá akce vyšla na 83.413 Kč.

Panu starostovi a celému Zastupitelstvu obce Kyselovice patří poděkování za jejich vstřícnost a o-

chotu při schvalování příspěvku z obecního rozpočtu na opravu a údržbu kyselovického kostela.

Celkem obec přispěla 150.000 Kč (100.000 na varhany, 50.000 na věž). Zbytek nákladů byl uhrazen z pravidelných sbírek, které se v kostele konávají zvláště při nedělních bohoslužbách.

Je jistě správné a chvályhodné, když obec a farnost spolupracují na tom, aby kostel a jeho vybavení byly udržovány v pořádku, opečovávány, a tak sloužily ke cti a chvále Boží a pro dobro všech občanů, a to jak těch, kdo do kostela chodívají pravidelně, tak i těch, kdo přijdou jen zřídka nebo téměř vůbec, vždyť i pro ně je kostel přinejmenším ozdobou a dominantou obce, součástí kulturního dědictví a odkazem po našich předcích.

O. Stanislav Trčka

ROZHOVOR

Můžete se nám, prosím vás, představit a říct nám něco málo o sobě?

Jmenuji se Jana Trčková. Pocházím z malé obce Drnovice (jihovýchodní Valašsko). Byly jsme tři holky. Jsem vyučená dámská krejčová (Styl Holešov), pak jsem studovala oděvnictví v Brně. Jsem vdaná a s manželem máme tři děti, vám dobře známého P. Stanislava a dvě dcery Janu a Petru.

Jak jste se ocitla v Chropyni?

Šla jsem za synem. Usoudila jsem, že by se mu hodila moje pomoc a manžel si pár dní v týdnu beze mne poradí...

Nedávno jsme se potkaly na zahradě, věšela vyprané závěsy a přitakala jste mi, že na faře je „práce jak na kostele“. Úklid jste vzala z gruntu, od půdy až po sklep. Díky vám. Asi to bude všude, že každý máme ve farnosti nějaké místo. U nás se někteří farníci zapojují podle svých možností do chodu farnosti, ale věková hranice se Bohu žel nezadržitelně posouvá a ochotným ubývají síly i nápady, jak třeba zapojit více lidí. Možná je tu i absence osob, které by se o to postaraly. Neměli bychom nechat svoje hřivny zakopané. No nějak se s tím musíme popasovat a více se za to modlit a přiložit ruku k dílu. Nesmírně si vážíme vaší pomoci ve farnosti.

Můžete nám říci, jak to zvládáte a co vše děláte nebo co vás čeká?

Mám spoustu práce jak v Chropyni, tak i doma. Všude doháním resty. Uvidím, co zvládnou? Na faře i na zahradě hodně práce udělají obětaví farníci, za což jim patří dík, ale pořád je to málo. A co mě čeká? Tak třeba budu vařit hodový oběd v Chropyni pro kněze.

Jak se vám v Chropyni líbí? Měla jste čas se jít podívat třeba na zámek?

První, co nás uvítalo byl zápach z Agroječmínku. Návštěva zámku, co říct, očekávala jsem víc.

Jaké máte zájmy, co vás baví, co děláte ve volném čase, pokud nějaký máte?

Moje zájmy se scvrkly na ty pracovní povinnosti, uplatním ale šití a zahrádkaření.

Jaký literární žánr ráda čtete?

Občas něco přečtu, povídky, pověsti, životopisy. Oblíbený autor je Otta Pavel, Šimek, Krampol, Fousek...

Můžete nám něco doporučit?

Co by to mělo být – knihy nebo recepty 😊?

No třeba nějaký recept na cuketu, ale aby to jedli i chlapi. Manžel totiž tvrdí, že na cuketu není recept 😊.

Už bude po sezóně, tak někdy příště.

Máte nějaké plány nebo touhy, kam byste se chtěla podívat nebo co byste chtěla uskutečnit?

Chtěla bych vnoučata. Jinak plánů i tužeb by bylo, ale ne všechno je reálné. Nedávno se vám vdala dcera, tak vám přeji, aby se vám touha vyplnila a brzy jste se mohla těšit z vnoučat.

Doufám, že se vám v Chropyni bude líbit a budeme se potkávat nejen v kostele, ale i na faře při práci a taky na nějakých akcích nebo jen tak na kafičku po práci 😊. Kdybyste něco potřebovala, tak už asi víte, na koho se obrátit. Děkuji vám za váš čas, ochotu a odvalu pro tento rozhovor.

MB

VÝLET DO RÁJE

V sobotu 14. května se uskutečnil děkanátní výlet pro děti. Autobusy z koncových zastávek svezly děti na náves do Hradčan, kde jsme u krásné kaple svatého Antonína zahájili náš společný den modlitbou, a všechny účastníky přivítala místní paní starostka.

Vytvořili jsme dvě velké skupiny a každá z nich se dál rozdělila na čest týmů. Ty společně plnily úkoly na trase, která vedla krásnou přírodou až do Pavlovic. Na prvním stanovišti jsme si připomněli Boha Stvořitele. Děti měly za úkol sesbírat obrázky stvoření v barvě svého týmu a pojmenovat je. Za odměnu dostaly šest obrázků, které nalepily na koláž. Během cesty ji průběžně doplňovaly. Vyprávěli jsme si o rozmanitosti stvo-

ření i o tom, jak se nám líbí, že Pán Bůh stvořil tolik různých kytiček. Pak jsme cestou mohli obdivovat krásné kopce, lesy, louky, potůček. Kousek za vesnicí jsme si povídali o Ježíšovi, který pro nás trpěl a nesl těžký kříž, a o Šimonovi, který mu ho pomohl nést. Děti přemýšlely, jestli by také mohly Ježíšovi pomoci a jak by to dnes mohly udělat. Vyjmenovaly spoustu dobrých skutků. Za zatáčkou jsme pro ně měli přichystaný velký kříž. Každá skupinka ho kousek cesty společně nesla a všichni jsme zpívali písničky o Pánu Ježíši. S křížem jsme došli k místu u rybníčka, kde byl prázdný hrob s poskládanými plátny. Děti už z náboženství věděly, že Ježíš z hrobu vstal, ale všechny do prázdného hrobu chtěly nakouknout. Každý tým si vzal jedno plátno, na které mohli napsat svou modlitbu, prosbu nebo poděkování. Plátna jsme pak svázali do dlouhého pruhu a ten jsme pověsili na kříž. Od rybníčka jsme se vydali k hřišti, kde jsme si vyzkoušeli, jak působí Duch svatý. Týmy se od středu hřiště rozmístily paprsko-

vitě do všech směrů, děti měly mezi sebou rozestupy a zaplnily celé hřiště. Vedoucí prvním postupně jmenovali plody Ducha svatého a děti si je předávaly až na konec řady. Tak se po celém hřišti šířil pokoj, radost, dobrota. Po pár metrech už jsme byli v cíli našeho putování. Přišli jsme do Ráje, to je název našeho centra pro rodinu v Pavlovicích. Tam děti ještě seskládaly jednotlivé části Créda, kterým jsme si shrnuli celé putování. Po splnění posledního úkolu jsme si dali oběd, polévku a opékané špekáčky nebo uzený kabanos, to vše nám připravili pracovníci centra. Moc děkujeme!

Děti pak měly prostor hrát hry na farní zahradě, byl pro ně připravený skákací hrad, trampolína, písčoviště, spousta her nebo mohly pozorovat domácí zvířata, která tam chovají. Před mší svatou jsme děti svolaly na dvorek a zhodnotili dopolední putování, všichni dostali malou odměnu, a také jsme si pověděli o blahoslaveném Carlu Acutisovi, jehož ostatky byly v kostele, kam jsme směřovali na mši svatou. Při ní otec Tomáš Klíč ještě shrnul jednotlivé body Créda podle koláže, kterou jsme během dne vytvořili, a tak jsme si připomněli, co pro nás dobrý Bůh dělá, jak nás má rád a jak v našem životě působí.

Na závěr otec Zdeněk Mlčoch poděkoval katechetům, dětem a všem, kteří je doprovázeli.

Děkujeme rodičům, že nám na výlet poslali tak hodné děti a chceme je povzbudit, aby svou víru žili opravdově s živým Bohem a předávali ji svým dětem právě v rodině.

Za katechety přerovského děkanátu

Markéta Matlochová

SETKÁNÍ FARNOSTÍ

Poslední červnovou neděli jsme dostali ve všech farnostech pozvání od pana faráře na setkání farností. Při této příležitosti a námi chtěl oslavit i 10 let od jeho vysvěcení na kněze. Před třetí hodinou se začali scházet a sjíždět první farníci z Kyselovic, Břestu i Chropyně. Kdo chtěl a mohl, tak přijel a věřím, že nelitoval. Sluníčko hrálo celkem dost, ale posezení pod ořechem a třešní skýtalo přiměřené klima a komu bylo horko, tak se chladil výborným pivem, které dovezli farníci z Břestu. A co patří dobrému pivečku? No přece gulášek, který na přání pana faráře navařil pan Boubelík a všem moc chutnal.

K zakousnutí bylo i něco sladkého i slaného. Ke kávičce jsme dostali dobrý dezert, který přichytala sestra o. Stanislava s manželem. Pobesedovali jsme o všem možném i nemožném. Zábava rozhodně nevázla. I děti se dobře zabavily. Chropyňští dárek předávali až zde a myslím, že pan farář byl s dárkem spokojený, protože se nám v něm hned předvedl a zůstal v něm po zbytek dne. Někteří se stavili až v předvečer, protože jim to rodinné povinnosti dříve neumožnily.

K domovům jsme se rozešli až za tmy a určitě si nenecháme ujít další setkání a věřím, že se sejdeme v hojnějším počtu.

MB

DO SANTIAGA A ZPĚT

Nějakou dobu jsem o pouti do Santiaga de Compostela slýchal od přátel a poslední dobou tato výzva začala být stále více naléhavější. Proto jsem oslovil nejprve manželku a poté i skupinku přátel s nápadem, prožít letošní dovolenou aktivně, a to pěší poutí ke hrobu svatého Jakuba v Santiago de Compostela. Táhlo nás to tam i proto, že je to patron našeho kostela a vlastně i obce. Tuto svatojakubskou cestu, jak je pouť nazývána, můžu doporučit každému.

Je to něco velmi ojedinělého o čemž svědčí i to, že byla v roce 1993 zapsaná do světového kulturního dědictví UNESCO a jedním z nejznámějších poutníků byl i bývalý papež Jan Pavel II.

My jsme si vybrali trasu z portugalského Porta, která měří necelých 300 km. Trasy, které vedou do Santiaga je prý dvanáct. Několik vede z Francie, další vede z Porta nebo až z Lisabonu podél celého pobřeží, další vnitrozemím. Cesta je velmi dobře značená a prakticky se na ní nemůžete ztratit. Na začátku dostanete cestovní knížku (Credencial) do které musíte zaznačit nejméně dvě razítka denně a pak už šlapete, jedete na kole nebo na koni. Pravým poutníkem se může stát každý, kdo ujde pěšky alespoň 100 km. Každá trasa má své výhody i nevýhody a také různou obtížnost. O tom, že je cesta oblíbená po celém světě, svědčí i to, že od zapsání do UNESCO se počet putujících ztrojnásobil a dnes se pohybuje přes 300 tisíc poutníků nebo turistů za rok.

Pouť je velmi oblíbená i mezi místními. Často potkáte člověka, který vzpomíná, jak v mládí putoval anebo na vás z projíždějícího auta zvesela křičí otevřeným okýnkem pozdrav "bom caminho".

Pokud by se chtěl někdo vypravit na pouť nemusí mít strach, že nenajde ubytování nebo, že bude mít hlad. Na rozdíl od poměrů v České republice je tento způsob putování velmi propracovaný. V minulých letech bylo hodně investováno do ubytování a služeb pro poutníky.

Noclehna (alberque) není sice hotel, ale najdete tam vše, co pro sebe potřebujete za rozumnou cenu. Tedy hlavně sociální záležitosti, postel, zásuvku na nabití mobilu, nebo i kuchyňku. Lidé tam jsou na poutníky zvyklí a chovají se k nim přátelsky a vstřícně.

Na své cestě jsme si udělali každý den čas na ranní kávičku a na polední oběd. Ceny tam nejsou vysoké a pokud navštívíte supermarket, tak je to jak v České republice. Horší je to s nabídkou obědů pro ty, kdo plody moře moc nemusí. Často jsme vzpomínali na českou kuchyni.

Abychom zabránili případným zdravotním problémům, nastavili jsme si rozumnou denní dávku kilometrů. Proto nebyla pouť až tak fyzicky náročná.

Během pouti poznáváte nové lidi poznáváte nové kamarády, a přitom si můžete procvičit svoji angličtinu nebo španělštinu. V neděli a často i během cesty, jsme navštívili místní krásné kamenné kostely se specifickou výzdobou. Příchod a pobyt v Santiagu se snad nedá ani popsat. Je to něco, jako byste poprvé v životě přišli do Křtin. Avšak tím, že jste předtím museli zdolat tolik kilometrů, je ten pocit několikanásobně silnější. Možná je to i tím, že ta radost na vás čiší ze všech okolo, ať už je to Španěl, Mexičan, Slovák, Afričan, Japonec.

Potkáváte se tam se stejnými lidmi, které jste cestou potkali a pak tyto lidi vidíte v Santiagu, každého s radostným výrazem, někdy i se slzou dojetí v oku.

Španělé se snaží, aby katedrála sv. Jakuba Většího byla udržovaná a mezi poutníky oblíbená. A líbilo se tam i nám. Po příchodu poutníků bývá chrám zaplněn až do posledního místečka. V Santiagu jsme strávili skoro celé dva dny. Vyměnili jsme svůj cestovní credencial za památeční certifikát, užívali jsme si ten pobyt v katedrále a těžko jsme se v neděli ráno před svým odjezdem loučili. Čtrnáct dní, které jsme měli na pouť vyhrazené, utekly jako voda.

S odstupem doma přemýšlím, zda to byla víc pouť nebo dovolená. Zážitků jsme si přivezli hodně. Někdo bude vzpomínat na krásnou přírodu, někdo na moře, někdo na jízdu lodí nebo let letadlem. Cítili jsme se skoro jako doma. Vždyť symbol mušle byl opravdu všude. Bom caminho v Santiago de Compostela!

SH

O NEJSVĚTĚJŠÍ OBĚTI MŠE SVATÉ

Mše svatá je zpřítomněním oběti, kterou Pán Ježíš za nás přinesl na oltáři kříže. To je jedna z nejzákladnějších pravd naší víry. Tak to On sám ustanovil, když řekl: „To konejte na mou památku.“ Památku nikoliv ve smyslu nostalgické vzpomínky na to, co se kdysi před 2000 lety stalo, ale jako skutečné, živé zpřítomnění. Když jsme přítomni při mši svaté, je to, jako bychom stáli na Kalvárii pod Kristovým křížem spolu s Pannou Marií a svatým Janem.

Úcta k Eucharistii, k hostiím proměněným v Kristovo Tělo a k vínu proměněnému v Jeho Krev, je úctou ke Kristu samotnému. Uvědomujeme si vůbec, jak veliká je ta milost, když smíme vůbec už jen být přítomni tomu velkému zázraku, který se odehrává na oltáři? Když Ten, kterého nemohou obsáhnout nebesa, sestupuje do kostela, na oltář, když na knězova slova se Nekonečný nechá „uzavřít“

do tak malých kousků hostií a do trošky vína v kalichu? A pokud jsme byli od našich hříchů očištěni skrze svatou zpověď a rozhřešení, pak dokonce smíme našeho Boha přijmout do svého srdce, a do našich úst! To je tak velké tajemství, že bychom před ním měli padnout na kolena!

Nestyďme se projevit úctou ke Kristu (pokud nějakou máme!) pokleknutím na svá kolena před Nejsvětější svátostí vystavenou na oltáři k adoraci (klanění), před svátostánkem, ale i při sv. přijímání. Do rukou by Eucharistii správně měli uchopit pouze kněží, jejichž ruce byly k tomu posvěceny (vše ostatní je výjimkou a je třeba uvážít, nakolik je nutné se k ní uchýlovat). Když musím podávat sv. přijímání na ruku, rve mi to srdce. V pastýřském listu k ukončení synody v arcidiecézi napsal otec arcibiskup (nyní již pražský) Jan Graubner, že mnozí volají po radostnější bohoslužbě. Otec arcibiskup správně poukazuje na to, že mše svatá je Obětí. Zdá se, že

na to se v poslední době zapomíná. Co nám vyplývá z toho, že mše sv. je Obětí?

Především jde o to, že to není dílo naše, ale Boží. Není v naší moci si liturgii svévolně přizpůsobovat k obrazu svému. Radost zde má své místo, vždyť Kristus, který byl pro naše hříchy ukřižován, nezůstal ležet v hrobě, ale třetího dne vstal z mrtvých a tím přemohl smrt a otevřel nám bránu do věčného života. Ovšem musí to být taková radost, z níž se nevytrácí hluboká úcta a bázeň před Bohem. Nikoliv povrchní jásání a juchání.

Na začátku mše svaté vyznáváme své hříchy, a ještě i těsně před sv. přijímáním přiznáváme, že nejsme hodni, aby k nám Pán přišel (vzpomeňme na sv. Petra, který po záračném rybolovu padl Ježíši k nohám a prosil ho: „Pane, odejdi, protože jsem člověk hříšný“, a Pán si jej povolal za prvního z apoštolů).

Je-li mše svatá obětí, zpřítomněním Kristovy oběti, pak je nesmyslné a nepřípustné do ní vnášet cokoli, co

by mohlo připomínat nějakou „šou“. Mše svatá není od toho, aby se tam jakýkoliv člověk zviditelňoval, předváděl (ať už je to kněz nebo kdokoliv z věřících).

Ideálním způsobem slavení mše svaté je, když kněz i věřící jsou obráceni stejným směrem, ke Kristu. Nejlépe ke svatostánku, který je umístěn uprostřed hlavního oltáře. Bylo a je neštěstím, že se v některých kostelích odstranily původní oltáře, svatostánky se odsunuly na okraj. Je nešťastným řešením slavit mši sv. sice „čelem k lidu“, ale zády ke Kristu, zády ke svatostánku. Zavádění obětních stolů, navzdory hojně rozšířenému mýtu, žádný koncil neprosazoval (v textech 2. vatikánského koncilu se o budování nových obětních stolů a o slavení liturgie „čelem k lidu“ nenachází ani věta).

Tradičně se kostely stavěly tak, aby hlavní oltář byl obrácen směrem na Východ (nešlo to samozřejmě vždy, proto máme i výjimky). Podle Písma sv. totiž přijde

Mesiáš od Východu. Orientace k Východu tedy značí naše očekávání druhého a konečného Pánova příchodu na konci věků.

Není správné říkat, že se mše svatá slavívala „zády k lidu“ (budete snad vytýkat lidem, kteří jsou v lavicích před vámi, že jsou k vám otočeni zády?). Naopak, kněz i lid byli obráceni stejným směrem, ke Kristu. K Východu, odkud očekáváme jeho příchod. K oltáři, ke kříži, ke svatostánku. Bylo by jen správné se k tomuto způsobu slavení mše svaté vrátit. Skutečně se obrátit ke Kristu.

O. Stanislav
Trčka

V ČEM CHODÍME DO KOSTELA

Nedávno mi manžel koupil šaty. Chtěla jsem v nich jít na druhý den do práce, ale pak jsem si vzpomněla na moji maminku, která nám říkala, že každé nové oblečení se musí nejdřív vzít do kostela a pak se už může nosit i jinde. Byla jsem v tom vychována a až později jsem pochopila, že pokud se v novém oblečení nestydím před Pánem, tak je to vhodné oblečení pro běžné nošení. Proto jsem byla ráda, že se v Chropyni u vchodu do kostela objevila cedulku s tímto textem:

Velmi prosíme návštěvníky, aby respektovali posvátnost chrámu a nevstupovali v nevhodné oděvu.

Oděv vhodný do chrámu, kostela, kaple má mít alespoň krátké rukávy (případně použít šátek, šál), sukně a nohavice sahající alespoň ke kolenům.

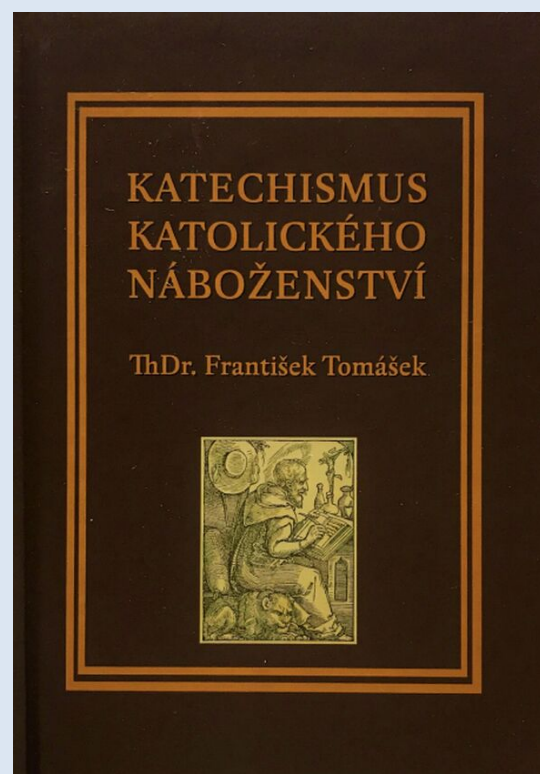
Zdůvodnění: na setkání s hlavou státu je předepsán a vyžadován důstojný oděv a zde je někdo víc než všechny hlavy států dohromady. Oděv vhodný na pláž není vhodný do chrámu.

Každý na ni reagoval jinak. Někdo ji ignoroval, někdo si ji přečetl a pomyslel si, že někdo prudí, někdo se nad tím zamyslel, ale výsledek se nedostavil a někdo si uvědomil její důležitost! Myslíte, že je jedno, jak jsme ustrojeni, když vstupujeme do kostela? Možná namítnete, že je důležité, co máme v srdci a s jakým úmyslem jdeme do kostela. To nikomu nevyvracím ani neberu, protože je to důležité, ale podle mě zevnějšek je toho odrazem. Oceňuji v parném létě mladá děvčata, která si vezmou na ramínkové šaty nějaký svetřík nebo přehoz a šatky jim sahají ke kolenům 😊. Oceňuji poutnice, které ujdou stovky kilometrů, ale než vstoupí do chrámu, tak si koupí a oblečou nové šaty s krátkým rukávem a sukni přes kolena 😊, aby předstoupily před Pána jako ženy! Kdysi jeden mladý kněz řekl, že ženy by měly být soudné a nechodit do kostela v krátkých sukničkách, s odhalenými rameny, nebo v průhledném a průsvitném oblečení.

Můžete namítnout, že máte pěkné nohy, tak proč byste je schovávaly pod dlouhou sukni. Možná si to některé maminy ani neuvědomují, ale když se zohnou ke své ratolesti, tak jim krátká suknička asi nic moc neschová a výstřih odhalí i to co mělo být schované. A ať je člověk jakkoliv dobře soustředěný na mši sv., tak pokušitel se snaží naši pozornost rozptýlit.

Asi se vám to zdá jako moralizování, ale dejme si ruku na srdce a zeptejme se Pána: „Stydíš se za mě, Pane?“

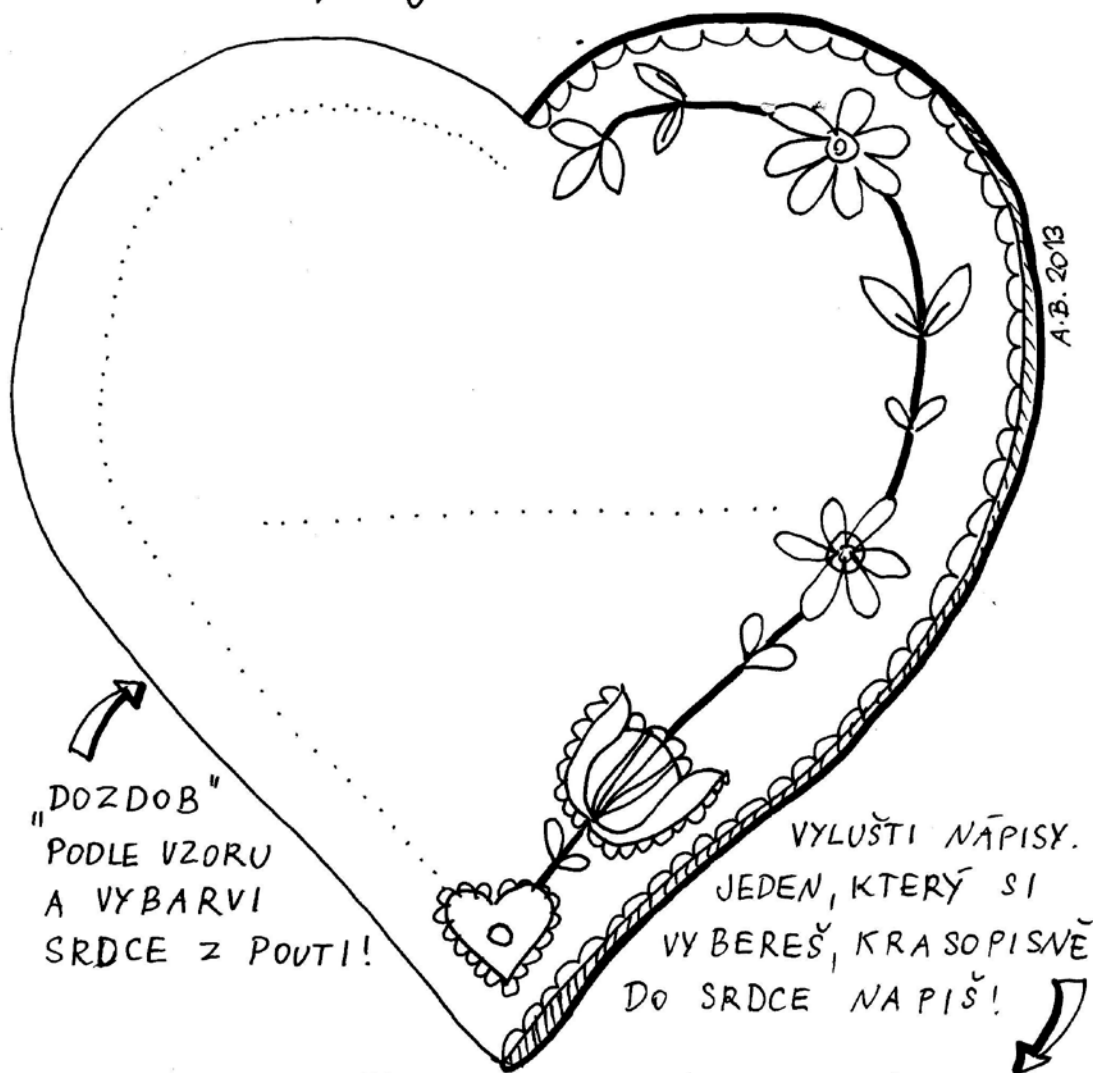
MB

SRDCE Z POUTI

Obyčným dárkem, přineseným se pouti, je sladké perníkové srdce. Na něj se píšou různé nápisy.

"DOZDOB"
PODLE VZORU
A VYBARVI
SRDCE Z POUTI!

VYLUŠTI NÁPISY.
JEDEN, KTERÝ SI
VYBEREŠ, KRA SO PISNĚ
DO SRDCE NA PÍŠ!

UOPIT Z

MNECIAM

TVOKINIÁT

KSÁLY Z

www.deti.vira.cz